

İlaç ve Eczacı Sorunu

Ecz. Mesut AYDIN

1 ci Bölge İstanbul Eczacı
Odası Başkanı

Gerek zaman zaman gazete sütunlarına geçen haberler ve gerekse içinde bulunduğumuz meslek teşekküllerine intikal eden olaylar yurdumuzda ECZACILIK mesleğinin maddî ve manevî büyük güçlüklerle karşı karşıya bulunduğu gerçeğini açıkça ortaya koymaktadır.

Kanaatimizce evvelâ çok yanlış bir düşünüş gerekçesi ile her nevî fiat endekslerinin muntazaman arttığı bir ortamda eczanelerin 43 yıldır değişmeyen bir kâr marjı ile çalıştırılmağa zorlanması maddî yönden sıkıntılara başlıca sebep teşkil etmekte ayrıca buna hiçbir kayıt ve şarta tabi olmaksızın eczane açılabilmesi ve dolayısı ile gücü belli olan bir pazarın fazla sayıda eczane tarafından paylaşılması konusu daima artan ilâç fiatları ve cinsleri dolayısı ile her yıl daha fazla sermayenin eczane raflarına bağlanması mecburiyeti ve işletme giderlerinin de her yıl büyük oranda artması gibi ekonomik zorunlar eczane sahibi eczacının içinde bulunduğu maddî güçlüklerin sadece su yüzüne çıkmış olanlarından birkaçını teşkil eder.

Nevarki fakültelerimizde meslekdaşlarımız bu ekonomik gerçeklerden ve basit Ticarî işletme bilgisinden ve tatbikatından yoksun olarak yetiştirilmekte ve sorumlu resmî organlar da yurt ekonomisini şiddetle alâkadar eden bu gerçeklere gereği kadar eğilmemektedirler, bu sebeplerle öyle sanıyoruz ki son yıllarda yetişen Eczacı meslekdaşlarımızı büyük tehlikeler beklemektedir.

Manevî yönden ise, son günlerde Türkiye Bilimsel Tetkik ve Araştırma Kurumu tarafından Haseki Hastahanesinde tertip edilen çok faydalı bir Simpozyumda da anlaşıldığı veçhile Türkiye'deki ilâç sorunu bu mevzuda ARAŞTIRMA-GELİŞTİRME-KONTROL sistemlerinin yoklu-

ğu veya yok denebilecek kadar zayıflığı ile paraleldir. Araştırma ve Geliştirmenin ancak özel sektör eliyle yapılabileceği, Kontrol safhasının ise evvelâ pazarlama rekabetleri sebebiyle bizzat imalâtçısı (özel sektör) tarafından bilâhare DEVLET veya DEVLET-ÜNİVERSİTE- RESMÎ MESLEK KURULUŞU tarafından realize edilecek bir kontrol müessesesi yoluyla yapılmasının zorunluğunu ortaya çıkarmıştır. Yalnız Türkiye'de ilâç Sanayiinin ancak İkinci Cihan Harbinin mecburiyetleri ile doğmuş bulunduğu ve sanayi vasfını taşımasının ancak 15 - 20 seneyi kapsadığı ve bu kısa tarihçe ile bir tek araştırma için 1 Milyar TL. sı harcayabilen Dünya ölçülerine ulaşmasının istenmesinin ne denli rakkamlara vardığı düşünülmüştür.

Türkiye'deki ilâç sanayiinin büyük kısmı itibarı ile şimdi ulaştığı hedefin de bir oranda takdire şayan olduğu gözden kaçmıştır. ilâç sorununun aslında bütün dünyada az veya çok olduğu ve çok büyük bir oranda ekonomik, teknik, ve bilimsel bir mesele teşkil ettiği ve en önemli olarak politik yönünün hiç bulunmadığı belirtilmemiştir. Diğer taraftan araştırma, geliştirme ve kontrol sistemlerinde devamlı çalışması şart olan eczacının yeri düşünülmemiş ve eczacının bu fonksiyonları ifa etmesi için gerekli formasyonun fakültelerde kuvvetle verilmesi icap ettiği açıklanmamıştır.

Bütün bunlara rağmen bugün Yurdumuzda ortada olan bir gerçek vardır ki, o da, Türk Eczacısının bankosunun arkasında olayları gerektiği gibi değerlendirme imkânları bulunmayan halk tarafından ilâç sorununun tek sorumlusu olarak görüldüğü ve eczacının da bunun ezikliğini hissetmekte olduğudur.